

tiseret, vilde have kostet 34 Mill. Kr. Men den reelle Udgift til de alderdomsunderstøttede har været 42 Mill. Kr. Her ser vi altsaa, at der er ikke Tale om nogen Udgift, men der er Tale om, at Stat og Kommune havde strøget 8 Mill. Kr. Undersøger vi nu Forholdet for Invalidere Lovforslagets Vedkommende, vil vi møde lignende Overraskelser. Thi medens der stadig væk er Tale om de store Bidrag for Kommunernes Vedkommende, ser vi her, at den højtærede Minister selv erkender, at overfor vore Invalider og overfor vore kronisk syge har der været mange Mangler, og det er disse Mangler, som vi nu vil søge at raade Bod paa; men i samme Aandedræt siger den højtærede Indenrigsminister, at disse Lovforslag vil befri Kommunerne for store Udgifter. Ja, man kan udbryde med Psalmisten: „Sorg er til Glæde vendt, Klagen endt“, og det skulde glæde mig, om Indenrigsministeren paa dette Felt ikke kom med en skønsmæssig Beregning, men virkelig havde praktiske Kommunal mænd at støtte sig til, saaledes som Indenrigsministeren udtalte med Hensyn til Aldersrentelovforslaget, og at disse Kommunal mænd virkelig var indforstaaede med, at de havde været saa kulante i al deres Færd overfor vore Invalider og kronisk syge, at dette Lovforslag virkelig vil betyde en Forbedring af Kommunernes økonomiske Stilling. Thi er der nogen Udgift, Kommunerne kender til, er det de Udgifter, som Invalider, kronisk syge og syge i det hele taget paafører dem. Af Budgetterne for Bysygehuse og de amtskommunale Sygehuse vil man se, at ingen forstaa bedre end Byerne og Amterne, hvad det koster at have syge. Jeg tror derfor ikke, de er udenfor Forstaaelse med Hensyn til dette Punkt. Et andet Spørgsmaal, som her spiller ind, og som man maa undersøge, er, om det er rigtigt, hvad det paastaas, at jo flere sociale Love vi faar, desto mindre vil det gaa ud over Fattiglovens Budget. Jeg tror ikke, det holder Stik. Jeg skal ikke tage Krigsaarene til Sammenligning, men jeg skal sammenligne Aaret 1901 med Aaret 1912, i hvilken Aarrække den sociale Lovgivning virkelig er vokset og har forbedret Forholdene for mange af vore Medborgere. Man vil da se, at samtidig med, at hele den sociale Lovgivning er vokset, er ogsaa Antallet af fattigunderstøttede vokset, ikke alene absolut, men ogsaa relativt, idet de fattigunderstøttede i 1901 udgjorde 4,4 pCt. af Befolkningen, medens de i 1912 udgjorde 4,8 pCt. Jeg tror ikke, Amtskommunerne finder sig særlig beroligede ved denne

Henvisning til en Lettelse af Budgettet paa andre Omraader.

Endelig er der et tredje Punkt med Hensyn til Udgifterne — Invalidepremien. Som man ser, er Invalidrenten i det foreliggende Lovforslag blevet sat op til 800 Kr. I de Radikales Lovforslag var Invalidrenten 300—420 Kr., ganske vist med visse skønsmæssige Paalæg; men siden det Lovforslag, der kunde betegnes som de Radikales Lovforslag, kom frem i Fjor, har Socialdemokraterne ogsaa været ude efter Invalidelovgivningen og har gennem en af deres Førere, Hr. Steincke, paa Indenrigsministerens Foranledning udarbejdet et Invalidelovforslag, i hvilket der er taget Hensyn til de fremsatte Angreb paa de skønsmæssige Beregninger, og i hvilket man har sat Premien til 456—536 Kr. (*Borgbjerg: Med. Dyrtidstillæg og Alderstillæg*). Ikke noget Alderstillæg (*Borgbjerg: Jo, ogsaa det*). Nej. Naar man ser, hvorledes de Radikale er gaaet til 300—400 Kr. og selve Socialdemokraterne til 456—536 Kr, bliver man en lille Smule forundret ved at skulle gaa med til de 800 Kr. Jeg skal dog straks sige, at hvis det er Socialdemokraterne og de Radikale, der har vist sig for karrige, skal vi fra vor Side ikke lægge Forslaget nogen Hindringer i Vejen paa det Punkt.

Der er foretaget en anden Ændring i selve Lovforslaget, nemlig med Hensyn til, hvem der kan faa Invaliditetsunderstøttelse. Der er jo nogen Forskel mellem, hvad den radikale Regering bød, og hvad Venstres Regering nu byder, og det af Venstre nu forelagte Lovforslag har alle Fortrinene. I Bemærkningerne til Lovforslaget staar der, at de vedkommende skal have Indfødsret, og der gives paa dette Punkt en vis Regel, gennem hvilken man enes med andre Stater om gensidig Støtte. Dette Forhold hviler paa de Forhandlinger, som blev ført paa Arbejderkongressen i Washington, og det er jo heldigt, at vor hele sociale Lovgivning faar et saa internationalt Præg som muligt, idet man maa tage det allerstørste Hensyn til, at vore danske Brødre, naar de kommer udenlands, ogsaa kan blive hjulpet. Men denne Arbejderkonference i Washington medførte ogsaa andre Ændringer. Jeg tænker her særlig paa Ændringen i Fabrikloven af 29. April 1913, som drejer sig om de svangre, diegivende og fødende Kvinders Stilling, om Kvindernes Adgang til Natarbejde. Der var en Tid, som ikke ligger saa langt tilbage, nemlig i 1911, da en hysterisk Kvindebevægelse, gaaende ud paa at stille Mænd og Kvinder ens, i den